

Boris Šuligoj

Raje tovarno kot šivanko!

Bavčar je odličen politik in katastrofalen gospodarstvenik. Tako je svojega nekdanjega sodelavca ocenila nekdanja politična sodelavka le nekaj ur po četrtkovi skupščini družbe Istrabenz, d. d., ki je bila polomija že po obliki in načinu glasovanja. Na videz in formalno je bilo sicer vse v najlepšem redu in se je vse izšlo tako, kot je načrtovala uprava in peščica domnevnih lastnikov Istrabenza. V resnici pa se je vsa poslovna Slovenija in celotna slovenska politika po takšni skupščini resda malce populistično spraševala: »S čim je Bavčar prepričal Svetelška?«

Vesoljna Slovenija je od omenjene skupščine pričakovala, da bo tako ali drugače pribila Igorja Bavčarja na križ, namesto tega pa je dobil vse možne odpustke: razrešnico, odpoklic napovedane revizije in odstop od namere za odškodninsko tožbo. Revizorki sta sicer pojasnjevali, da so ostali brez odgovorov na številna vprašanja, da uprava Istrabenza ni imela ustreznih strokovnih analiz za drage nakupe Petrola ..., vendar je nemogoče z gotovostjo postaviti mejo med škodo, ki so jo povzročile napačne odločitve, in škodo, ki sta jo povzročili gospodarska in finančna kriza.

Mariča Lah, članica uprave Petrola, je preostale delničarje in javnost potolažila z izjavo, da so si v Petrolu premislili zato, ker so 12. maja izvedeli za policijske ovadbe in preiskave v Istrabenzu. Toda omenjeni izgovor je dvakrat prinesen na lisičjem repu. Najprej zato, ker je slovenska javnost (in z njo Petrol) že 30. septembra lani vedela, da policija preiskuje tudi Istrabenzovo upravo. Še bolj pa zato, ker preiskava, ki jo tokrat vodijo kriminalisti v primeru Istrabenz, niti ne zadeva toliko poslovanje samega Istrabenza, ampak predvsem posle, ki so povezani s trgovanjem drugih družb z Istrabenzovim deležem.

Problemu Istrabenzove hobotnice se je najbolj približal mali delničar Rajko Stankovič, ki je popisal več konkretnih možnosti in poslov, ki bi se jih morala lotiti revizija in morda tudi policija. Skratka, pregledati vse posle med Istrabenzom in vrsto povezanih ali odvisnih družb. Če bi revizija res hotela pregledati vse te posle, bi potrebovali celo vojsko revizorjev, policija pa kakšnih 50 vrhunsko izobraženih strokovnjakov za gospodarski kriminal. Vrhunsko izobraženi finančniki zaslužijo precej bolje v gospodarstvu kot pri policiji, zato jih pri tej ni ravno veliko. Celo v Istrabenzovi upravi, ki šteje 17 ljudi, so vsi zadovoljni, da ni revizije, saj bi se namesto s svojim poslom in zahtevno prodajo premoženja iz načrta finančnega prestrukturiranja morali začeti ukvarjati s pomočjo revizorjem. Zato so Bavčarja in njegove grehe raje prepustili državni policiji, upajoč, da bo odkrila tisto, česar niti specialisti ne odkrijejo zlahka. Še težje pa to dokažejo.

Pri Istrabenzu vsi vidijo, da si je privoščil usodne poslovne eksperimente in špekulacije, da je prodal vse kokoši, ki še vedno nosijo zlata jajca (banko in bencinsko distribucijo), in se podal na spolzka nepremičninska tla, v nizkodonosni turizem in na tvegano področje živilske industrije. Vsi vidijo, kako malo mar je bilo finančnemu holdingu uspešno poslovanje realnega dela ekonomije in kako vratolomne pospeševalne voznje so se lotili na finančnem področju. Vsak običajen kmet bi bolje upravljal premoženje, kot je to počela nekdanja uprava Istrabenza. Zato 20-kratni padec vrednosti delnic nikakor ni samo izraz finančne krize. Če je četrtkova skupščina ene najbolj izpostavljenih slovenskih družb vzorec in model za druge podobne primere v državi ter šola za drugič, potem bo morala te zgodbe samo potrditi staro, v Sloveniji večkrat potrjeno modrost: Če že kradeš, nikar ne ukradi šivanke. Privošči si raje tovarno!